

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kur'an Senin İçin Bir Mesaj Olduğunda

Belki de Kuran ile olan ilişkimizde yeniden keşfetmemiz gereken en önemli şey, onunla sadece okuduğumuz bir kitap olarak ilişki kurmayı bırakıp, onu biz okumadan önce Allahu Teala'nın bize okuduğu bir mesaj olarak görmeye başlamamızdır.

Gözlerinizin önünden geçen her ayet, sadece okunan kelimelerden ibaret değildir; aksine âlemlerin Rabbinden sana ulaşan bir hitaptır; zira onun içinde sana yönelik bir emir, senin için kurtuluş olabilecek bir yasak, kalbini huzurla dolduracak bir vaat, seni gafletinden uyandıran bir tehdit ve senin için başkalarının tarihini açığa çıkarmadan önce senin nefsinde olanı açığa çıkaracak bir kıssa vardır.

Rabbimiz Allahu Teala bize; وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ **“Namazı kılın.”** [Nisa 77] şeklinde buyurduğunda mesele, sadece ayetin güzelliğine hayran kalmam değildir; aksine Allah'ın benim için istediği şekilde namaza kalkmamdır; yani hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyan namaza kalkmamdır.

Sorun şu ki bizler bazen Kur'an'ı; bizzat muhatabın gözüyle değil de, muhatap hakkında araştırma yapan kişinin gözüyle okuyoruz. Dolayısıyla bizi kınayan ayeti unutup, başkasını kınayan ayeti araştırıyoruz. Eski milletlerin kıssalarını okuyor ve onların hatalarını araştırıyoruz ama kendimizi ve kendi hatalarımızı unutuyoruz.

Kur'an bizden sadece çok harika okuyucular olmamızı istemiyor; zira Kur'an dilden geçip de kalpten geçmiyorsa o zaman ne kıymeti var ki?!

Kur'an'ı, sanki bize ulaşmış bir mesaj gibi okumalıyız; bir emir gördüğümüzde ise şöyle demeliyiz: Rabbimiz bizden ne istiyor? Bir yasak gördüğümüzde şöyle demeliyiz: Rabbimiz bizden neyi bırakmamızı istiyor? Müminlere yönelik bir vasıf gördüğümüzde şöyle demeliyiz: Bu sıfatlardan bizim payamız ne kadar? Münafıklar ve zalimlere yönelik bir vasıf gördüğümüzde; başkaları hakkında araştırma yapmada acele etmemeliyiz; aksine önce kendimizi sorgulamalıyız. İşte o zaman Kur'an bambaşka bir şey haline gelir.

Allahu Teala'nın; إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ **“Hüküm ancak Allah'a aittir.”** [En'am 57] kavlini okuduğumuzda, ayetin üzerinden sadece sevap arayan bir okuyucu gibi geçip gitmemeliyiz, bilakis ayetin bizzat kendisine şu soruyu sorduğunu hisseden bir insan gibi okumalıyız: Bugün hüküm kime ait? Allah'a mı, yoksa tağutlara mı?

Benim yapıp ya da yapmayacağımı belirleyen kim? Benim çıkarım Allah'ın emriyle çatıştığında kime başvurmalıyım? Kur'an bir şey söyleyip, hevalarımız veya örflerimiz ya da çıkarlarımız da başka bir şey söylediğinde, hangisinin hükmünü öne çıkarmalıyım?

Mesele Allah'ın teorik olarak hüküm koyucu olduğuna inanıp, sonra da gerçeklikte hayatımı kimin yönettiğini araştırmak değildir! Şüphesiz bu, akide olarak söylediklerimizle, davranış olarak yaşadıklarımız arasındaki açık bir yüzleşmedir.

Allahu Teala'nın; **“Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.”** [Maide 44] kavlini okuduğumuzda; önce kendi nefsimizle uzun uzadıya baş başa kalmalıyız: Ben Allah'ın hükmünün neresindeyim? Benim isteğime uyduğunda onun hükmünü kabul edip, çıkarımla çatıştığında da onu reddedip tevil mi etmeliyim? Kur'an'dan beni değiştirmesini mi istemeliyim, yoksa istediğim şeyi haklı çıkarmasını mı istemeliyim?

Kur'an, hüküm ve yasama konusundan bahsettiğinde, onu bize sadece okunacak bir madde olarak sunmuyor; bilakis önümüze kulluğa dair gerçek bir tercih koyuyor. Kulluk; benim Rabbim Allah'tır deyip, sonra da kendi hevasını hüküm, kendi menfaatini ölçü ve örfü de Allah'ın emrinden daha üstün bir referans haline getirmek değildir. Aksine gerçek kulluk, Allah'ın emrini bilip sonra samimiyetle nasıl icabet edebilirim diye sormandır?

İşte burada Kur'an tehlikeli bir ayna haline gelmektedir; çünkü o, bizim için sadece bildiğimiz şeyleri açığa çıkarmaz, aynı zamanda bizim için açıkça ilan ettiğimiz imanımızla gerçek yaşamımız arasındaki çelişkiyi de açığa çıkarır.

Kur'an ile olan gerçek yolculuk, Allah'ın hüküm sahibi olduğuna inanmaktan, O'nun hükmünü hayatımızda nihai bir referans hâline getirmeye geçmemiz, O'nun hükümlerini doğru bir anlayışla öğrenmemiz, bunlara bağlı kalmamız ve onları hayatımızda, yani yargı ve yönetimde, hadlerin ikamesinde ve tüm genel hükümlerde uygulamamızdır.

Allah'ın Kitabı'na sadece sayfalarını bitirmek istediğimiz kutsal bir kitap olarak bakmamalıyız. Oysa daha derin gerçek şu ki, bizler, bize yöneltilen Rabbani mesajlarla karşı karşıyayız; bu mesajlarda emir ve yasaklar, yasama ve yönlendirme, adaletin ölçüsü, toplum için düzenleyici ve Allah'la, insanlarla ve nefsimizle olan ilişkilere yönelik bir metot bulunmaktadır.

Öyleyse projen, Kur'an'ı daha çok hatmedenlerden biri olmak olmasın; aksine projen, Kur'an'ın hayatın her alanında etkilerinin ortaya çıktığı biri olmak olsun. Çünkü Kur'an, kulaklarımıza hoş gelen güzel bir ses ya da kalplerimizde sakladığımız sözler olsun diye indirilmedi; aksine tabi olunacak bir hidayet, itaat edilecek bir emir, kaçınılacak bir yasak, ikame edilecek bir adalet ve yaşanacak bir ahlak olarak indirildi. Belki de yarın okuyacağın bir ayet, uzun zamandır beklediğin bir mesaj olabilir.

Oku sonra icabet et, düşün sonra değiş, Allah'ın muradını bil, sonra da hayatı, senin icabet ettiğine dair şahit kıl. Kıyamet günü soru: Kur'an'ı kaç kez hatmettin? olmayacak. Asıl daha ağır olan soru şu olacak: Allah'ın kelamı sana ulaştığında ne yaptın?!

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak